

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupen JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Praha 5, Symfonická 1496/9, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2016, č. j. 78 Ad 7/2016 – 34, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované (dále „stěžovatelky“) ze dne 11. 3. 2016, č. j. X, byl žalobci přepočten starobní důchod s tím, že mu byl přiznán příplatek podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích (dále jen „zákon o mimosoudních rehabilitacích“), za službu ve vojenském táboře nucených prací od 28. 10. 1953 do 22. 12. 1955, a to ve výši 387 Kč měsíčně. Námitky žalobce proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka zamítla rozhodnutím ze dne 3. 5. 2016, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, ve které rozporoval výši přiznaného příplatku, když namítal nesprávné zaokrouhlování při jeho výpočtu. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 30. 11. 2016, č. j. 78 Ad 7/2016 – 34 (dále jen napadený rozsudek“), bylo napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Včas podanou kasační stížností stěžovatelka napadla uvedený rozsudek z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodnila odkazem na usnesení zdejšího soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, s tím, že v určitých výjimečných situacích je nutno „zmrazit“ stav věcí v době „před“ napadeným rozhodnutím, protože pokud by mělo být vykonáno a následně bylo v rámci soudního přezkumu shledáno nezákonným a zrušeno či byla pravomocně vyslovena jeho nicotnost, vrátit stav věcí do podoby „před“ tímto nezákonným či nicotným rozhodnutím by bylo

nemožné nebo neúměrně obtížné. Z tohoto důvodu je třeba výkon či případně jiné právní následky napadeného rozhodnutí (zde rozsudku) pozastavit, protože v opačném případě by samotné přezkumné řízení soudní ztratilo podstatnou část svého základního smyslu.

K jádru sporu – zaokrouhlování při výpočtu příplatku – stěžovatelka poznamenala, že postupuje podle metodiky, kterou přijala již v roce 2007 v návaznosti na judikaturu zdejšího soudu. Zároveň zdůraznila, že v současném řízení je předmětem sporu rozdíl v rozsahu jediné koruny (0,01) a jde tak o bagatelní spor. Naopak případné přijetí právního názoru vysloveného v napadeném rozsudku by znamenalo vynaložení naprosto neadekvátní částek na straně stěžovatelky. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. IV. ÚS 941/16, který lze podle jejího názoru vztáhnout i na nynější případ. V tomto nálezu se Ústavní soud zabíral problematikou příplatku k důchodu podle zákona o mimosoudních rehabilitacích a s tím související otázkou důsledků bagatelní povahy sporů.

Žalobce k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti pouze ve stručnosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2006, č. j. 6 Ads 74/2005 – 46, ze dne 27. 6. 2006, č. j. 4 Ads 10/2006 – 59, ze dne 6. 12. 2006, č. j. 6 Ads 121/2006 – 31, ze dne 20. 3. 2007, č. j. 6 Ads 30/2007 – 28, ze dne 29. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 67. Kromě odkazů samých přitom žalobce nijak svou argumentaci blíže nespecifikoval.

Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů vyplývajících z § 73 odst. 2, ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s., tj. :

1) existenci nepoměrně větší újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly,

2) přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována, atd.).

V nynějším případě stěžovatelka založila svou argumentaci pro přiznání odkladného účinku na tom, že přijetí právního názoru uvedeného v napadeném rozsudku by znamenalo vynaložení naprosto neadekvátních částek na její straně. Žalobce ve svém vyjádření k návrhu na odkladný účinek uvedl, že navrhuje jeho zamítnutí, aniž by však jakkoliv konkretizoval případnou mu hrozící újmu za situace, kdy by návrhu bylo vyhověno. Omezil se pouze na výčet rozhodnutí zdejšího soudu, aniž by uvedl jakékoliv závěry, které z těchto rozhodnutí vyvozuje.

Nejvyšší správní soud na tomto místě uvádí, že si je vědom závěrů usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, na které odkazuje i žalobce,

pokračování

totiž, že hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Zdejší soud však rovněž vyslovil, že zpravidla přiznává odkladný účinek kasační stížnosti žalovaného správního orgánu (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) v případech, kdy krajský soud zruší správní rozhodnutí z důvodu chybného posouzení hmotné právní otázky a zaváže svým právním názorem správní orgán, aby v novém řízení rozhodl odlišně od rozhodnutí zrušeného (viz usnesení ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 61/2013 – 20).

Zdejší soud nemůže v nynější věci přehlédnout, že podstatou návrhu stěžovatelky je nejen poukaz na případnou existenci rozdílných správních rozhodnutí, ale rovněž vznik významných nákladů a vynaložení mimořádné práce. V případě nepřiznání odkladného účinku by totiž následovalo pokračování řízení před stěžovatelkou, na základě odlišného právního názoru vysloveného krajským soudem, které by sebou nezbytně přineslo zmíněné komplikace. Rovněž toto potencionálně „*druhé*“ rozhodnutí stěžovatelky by současně nemuselo být konečným a mohlo by tak následně vyvolat další náklady a řadu úkonů, opět pro obě strany řízení. Tuto újmu, v podobě administrativních nákladů a pracnosti na straně stěžovatelky, je přitom třeba v souladu se zněním zákona porovnávat se zcela zanedbatelnou újmou hrozící žalobci v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Zde je pak nutné přihlédnout k nálezu ústavního soudu, na který odkázala stěžovatelka. V tomto nálezu ústavní soud, v kontextu rozdílu 7 Kč mezi přiznanou a požadovanou částkou příplatku k důchodu, poznamenal, že nechce nijak snižovat význam a dopad doby stěžovatelem strávené ve vojenském táboře nucených prací na jeho rodinný a soukromý život, avšak současně dodal, že v duchu zásady *minima non curat praetor* nemají být vrcholné státní orgány odváděny od plnění skutečně závažných úkolů, k jejichž řešení jsou ústavně určeny. Jak přitom v nynější věci uvedl sám žalobce v žalobě podané ke krajskému soudu, byl mu rozhodnutím žalované přiznán příplatek ve výši 387 Kč měsíčně, namísto 388 Kč.

Z výše uvedeného je zřejmé, že i přes nemožnost zcela přesného stanovení výše nákladů souvisejících s následným správním (případně též soudním) řízením založeným na odlišném právním názoru krajského soudu, bude tato částka ve zřejmém nepoměru vůči prakticky nulové újmě hrozící žalobci v případě přiznání odkladného účinku. Odepření rozdílové částky (1 Kč měsíčně) po dobu trvání řízení o kasační stížnosti totiž není absolutně způsobilé jakkoliv ovlivnit životní standard žalobce. V případě následného zamítnutí kasační stížnosti stěžovatelky pak bude částka, pohybující se v rámci několika korun, vyplacena žalobci dodatečně, aniž by to jakkoli zasáhlo jeho hmotné poměry. Nelze současně přehlédnout, jak uvedeno shora, že tato částka je řádově nižší, než náklady, které mohou žalobci případně vzniknout při nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti v dalším správním či soudním řízení.

Nejvyšší správní soud konečně posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v *rozporu s důležitým veřejným zájmem*, respektive je naopak ve veřejném zájmu, aby řešená právní otázka byla postavena najisto.

Zdejší soud dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu